

æftede Oplysninger og et af Bestyrelsen af-
fattet, af Opholdskommunens Bestyrelse ud-
fyldt Skema angaaende den Paagjældendes
Livsstilling og økonomiske Vilkaar, hvorvidt
de ovennævnte Betingelser for Indtrædelsen
i Anstalten ere tilstede". Hvad der herved til-
sigtes er indenfor meget vide, og, som det
maa indrømmes, usikre Grændser at give
Bestyrelsen for Anstalten, der er foreslaaet
at være den samme som Bestyrelsen for
Livsforfærings- og Forsørgelsesanstalten af
1871, en diskretionær Myndighed til at be-
stemme, hvorvidt de, der melde sig, skulle
gives Udgang til at indtræde som Interes-
senter. Jeg tror, at man ikke er berettiget
til at nære Tvivl om, at det vilde være
Bestyrelsen for Anstalten af 1871 meget
ukjærtkomment at skulle paatage sig et saadant
Hverv, som det i Mangel af enhver fast Re-
gel vil være umuligt at udføre uden at ud-
jætte sig for at gjøre sig skyldig i Vilkaar-
lighed. Saaledes forudsættes det, for at
nævne et enkelt Tilfælde, i de Lovforslaget
medgivne Exempler, at en Mand, og hans
jævnaldrende Hustru, der begge gaa i deres
45de Aar, kunne sige sig hver en, naar de
naae ind i deres 56de Aar, begyndende aar-
lig Livrente af 300 Kr., til sammen altsaa
af 600 Kr., ved een Gang for alle at ind-
betale

for Manden: 1,731 Kr. 40 Ø.
for Konen: 1,915 — 20 —

altsaa i det Hele: 3,646 Kr. 60 Ø.

At afgjøre, om et saadant Ugtepar, der
til det nævnte Diemed raader over en Ka-
pital af ikke Lidet over halvfjerde Tusinde
Kroner og selvfølgelig desforuden maa have
Midler til at leve i de 11 Aar, indtil Liv-
renten begynder, kan anses for „ubemid-
let“, synes at være en Opgave, som en Be-
styrelse helst maa ønske sig fritaget for.
Opgaven bliver ikke lettere ved, at det er
overladt Bestyrelsen at affatte et Skema til
Udfyldelse af Kommunerne angaaende den
Paagjældendes Livsstilling og økonomiske
Vilkaar; thi dette er dog ensbetydende med
at overlade til Bestyrelsen selv at danne sig
sine Regler, som den bedst kan. Hvad an-
gaar de Interessenter, der betale frie
Indstud, skal Bestyrelsen endog hvert 5te
Aar for Enteltes Vedkommende paany under-
søge og afgjøre, om han fremdeles kan an-
ses for ubemidlet, og i modsat Fald nægte
at modtage yderligere Indstud af ham.

Hvor stor Rjøbesummen for en aarlig
Livrente bør sættes, beror paa en Sand-
synlighedsberegning, der forudsætter et stort
Antal Interessenter og støtter sig paa In-
teressentens Alder og paa den sandsynlige

gjennemsnitlige Levetid. Noget leved læn-
gere og nogen kortere end de i Beregnin-
gen antagne Antal Aar; men disse Til-
fælde hæve hverandre, dersom den antagne
Levealder i Gjennemnit viser sig rigtig.
Saalænge derimod Livrenten ikke er kjøbt,
og Anstalten altsaa ikke har paataget sig den
Risiko at udbetale den Paagjældende en vis
Livrente fra et givet Tidspunkt og derefter
for Resten af hans Levetid, har Anstalten
ikke andre Forpligtelser ligeoverfor de mod-
tagne Indstud end en almindelig Spare-
kasse, og der foreligger derfor ingen finan-
siel Grund til, saaledes som Lovforslaget
bestemmer, at nægte den Paagjældende, om
han ønsker det, at faae sine Indstud med
paaløbne Renter tilbagebetalt. I Erkjen-
delse heraf paatager ogsaa Livsforfærings-
og Forsørgelsesanstalten af 1871 sig at
modtage og forrente Indstud med 2 pCt. halv-
aarlig under Tillæg af Rentes Renter, idet
Anstalten herfor beregner sig i Driftsomkost-
ninger forlods $\frac{1}{21}$ af den indstudte Kapi-
tal, men tilbagebetaler iøvrigt den Paagjæl-
dende paa Anfordring baade Kapital og de
opparede Renter, dog saaledes, at dette ikke
sker delvis, men at det Hele maa hæves paa
en Gang.

Det er af Bigtighed, navnlig for den
Ubemidlede, at han, saalænge Livrenten ikke
er kjøbt, og han altsaa ikke i dennes Udelse
modtager det betingede Bederlag for sine
Penge, er raadig over sin indstudte Kapital
og sammes Renter, da han i mange i Livet
mødende Tilfælde vil kunne have bedre og
endog tvingende nødvendig Brug for sine
Penge, fremfor Udsigten til, om han naaer
at blive over 55 Aar, selv at faae Nytte af
sine Sparemidler, eller at i modsat Fald
hans Arvinger faae Nytten af dem.

Jeg kommer nu til, hvad der efter min
Menning maa være Hovedindvendingen imod
navnlig det sidste Lovforslag, en Indvending,
der rammer den hele Plan for dette, og som
derfor ikke lader sig afhjælpe ved noget Ven-
dringsforslag, men kun ved at udarbejde et
nyt Lovforslag efter en ganske anden Plan.

Den Plan, paa hvilken det hele Lovfor-
slag hviler, er fra Statskassen at henlægge
2 Mill. Kr. til Anstalten som dennes Hjælpe-
fond strax ved Anstaltens Oprettelse, af disse
2 Millioner, selvfølgelig med de deraf ind-
bundne Renter, at udrøde Tilskudene til In-
teressenterne, og at prøve sig frem med disse
2 Millioner, saaledes, at naar de ere bundne
ved de af Anstalten overtagne Forpligtelser,
da at standse med Optagelsen af flere In-
teressenter, saa længe til i alt Fald Lovgiv-
ningsmagten maatte beslutte at henlægge en
yderligere Kapital til Hjælpesonden.